

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

Warszawa, 7 grudnia 2022 r.

DIH-3.707.152.2022.AŁ

DECYZJA DIH-III/152/2022

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2022 r. poz. 2000 z późn. zm.), art. 1 ust. 3 oraz art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz.U. z 2020 r. poz. 1706), Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiocie odwołania od decyzji Mazowieckiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Warszawie z dnia 5 października 2022 r. nr PO.242.C.147.2022.DB (nr akt sprawy: DR.8361.70.2022), nakładającej na przedsiębiorcę Annę Guzowską prowadzącą działalność gospodarczą pod nazwą Auto Serwis DRAGON Anna Guzowska w Kozienicach, karę pieniężną w wysokości 3 000 zł (słownie: trzy tysiące złotych), na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz.U. z 2019 r. poz. 178) z tytułu niewykonania obowiązku, o którym mowa art. 4 ust. 1 ww. ustawy o informowaniu o cenach towarów i usług oraz § 10 ust. 1 rozporządzenia Ministra Rozwoju z dnia 9 grudnia 2015 r. w sprawie uwidaczniania cen towarów i usług (Dz.U. z 2015 r. poz. 2121), **utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.**

UZASADNIENIE

W dniach 20-26 maja 2022 r. inspektorzy reprezentujący Mazowieckiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Warszawie, zwanego dalej „Mazowieckim WIIH” lub „organem pierwszej instancji”, działając na podstawie upoważnienia do przeprowadzenia kontroli z dnia 20 maja 2022 r. (nr upoważnienia: DR-95/2021), przeprowadzili kontrolę w warsztacie samochodowym przy [...] w Kozienicach, należącym do przedsiębiorcy [...], zwanego dalej również „stroną” lub „przedsiębiorcą”.

Kontrolę przedsiębiorcy, zgodnie z art. 48 ust. 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz.U. z 2021 r. poz. 162 z późn. zm.), zwanej dalej „Prawem przedsiębiorców”, poprzedzono zawiadomieniem o zamiarze wszczęcia kontroli z dnia 28 kwietnia 2022 r. (przekazanym przy piśmie znak DR.8361.70.2022), w którym wskazano zakres przedmiotowy kontroli, obejmujący m.in. kontrolę prawidłowości uwidaczniania cen oferowanych usług. Powyższe zawiadomienie doręczono przedsiębiorcy w dniu 9 maja 2022 r.

Czynności kontrolne zostały przeprowadzone w obecności przedsiębiorcy oraz osoby upoważnionej do jego reprezentowania (upoważnienie z dnia 20 maja 2022 r.).

Przed przystąpieniem do czynności kontrolnych, inspektorzy okazali przedsiębiorcy legitymacje służbowe oraz doręczyli mu za pokwitowaniem upoważnienie do przeprowadzenia kontroli, wraz z pouczeniem o prawach i obowiązkach kontrolowanego przedsiębiorcy, stanowiącym załącznik do ww. upoważnienia do kontroli. Inspektorzy poinformowali go także o zakresie kontroli.

W wyniku przeprowadzonej kontroli, inspektorzy reprezentujący Mazowieckiego WIIH stwierdzili nieprawidłowości w zakresie uwidaczniania cen m.in. dla 53 rodzajów usług wykazanych w cenniku, znajdującym się w miejscu ogólnodostępnym i widocznym dla konsumentów, oznaczonych jako:

- 1) Wymiana klocków hamulcowych przód komplet od 50 PLN,
- 2) Wymiana klocków hamulcowych tył komplet od 70 PLN,
- 3) Wymiana tarcz hamulcowych 2 szt. od 120 PLN,
- 4) Wymiana szczęk hamulcowych komplet od 135 PLN,
- 5) Wymiana cylinderka hamulcowego 1 szt. od 60 PLN,
- 6) Wymiana przewodów hamulcowych komplet od 320 PLN,
- 7) Wymiana pompy hamulcowej od 120 PLN,
- 8) Wymiana linki hamulca ręcznego od 90 PLN,
- 9) Regulacja hamulca ręcznego od 50 PLN,
- 10) Uruchomienie zacisku hamulcowego od 50 PLN,
- 11) Wymiana płynu hamulcowego od 60 PLN,
- 12) Regulacja zaworów silnikowych od 150 PLN,
- 13) Wymiana cewki zapłonowej od 50 PLN,
- 14) Wymiana przewodów zapłonowych od 40 PLN,
- 15) Wymiana świec zapłonowych komplet od 60 PLN,
- 16) Wymiana oleju z filtrem od 30 PLN,
- 17) Wymiana filtra powietrza od 20 PLN,
- 18) Wymiana filtra paliwa od 40 PLN,
- 19) Wymiana filtra kabinowego od 40 PLN,
- 20) Wymiana płynu hamulcowego od 60 PLN,
- 21) Wymiana płynu chłodzącego od 60 PLN,
- 22) Wymiana oleju w manualnej skrzyni biegów od 60 PLN,
- 23) Wymiana oleju w automatycznej skrzyni biegów od 100 PLN,
- 24) Wymiana oleju w układzie wspomagania od 50 PLN,
- 25) Wymiana sprzęgła od 400 PLN,
- 26) Wymiana rozrządu od 250 PLN,
- 27) Wymiana pompy wody od 150 PLN,
- 28) Wymiana paska klinowego 1 szt. od 50 PLN,
- 29) Wymiana uszczelki pod głowicą od 370 PLN,
- 30) Demontaż silnika – weryfikacja – naprawa od 1 000 PLN,
- 31) Wymiana turbosprężarki od 250 PLN,
- 32) Uszczelnienie miski olejowej od 125 PLN,
- 33) Wymiana termostatu od 50 PLN,
- 34) Wymiana amortyzatorów przód 1 szt. od 125 PLN,
- 35) Wymiana amortyzatorów tył 1 szt. od 75 PLN,
- 36) Wymiana sprężyn przód 1 szt. od 125 PLN,
- 37) Wymiana sprężyn tył 1 szt. od 75 PLN,
- 38) Wymiana drążka kierowniczego 1 szt. od 70 PLN,

- 39) Wymiana końcówki drążka kierowniczego 1 szt. od 50 PLN,
- 40) Wymiana łącznika stabilizatora 1 szt. od 40 PLN,
- 41) Wymiana gumy drążka stabilizatora 1 szt. od 40 PLN,
- 42) Wymiana wahacza 1 szt. od 80 PLN,
- 43) Wymiana sworznia wahacza 1 szt. od 80 PLN,
- 44) Wymiana kompletnego układu wydechowego od 200 PLN,
- 45) Wymiana środkowego tłumika od 90 PLN,
- 46) Wymiana końcowego tłumika od 60 PLN,
- 47) Wymiana złącza elastycznego od 100 PLN,
- 48) Wymiana zaworu EGR od 125 PLN,
- 49) Wymiana sondy lambda od 90 PLN,
- 50) Naprawa (spawanie) układu wydechowego od 60 PLN,
- 51) Wypalanie filtra cząstek stałych od 150 PLN,
- 52) Wymiana świec żarowych 1 szt.,
- 53) Wymiana łącznika elastycznego tłumika/spawanie.

W odniesieniu do powyższych rodzajów usług stwierdzono, że ceny zostały uwidocznione w sposób niejednoznaczny, budzący wątpliwości i uniemożliwiający porównanie cen, poprzez podanie ich przy zastosowaniu przedrostka „od”, bez dokładnego określenia cen (m.in. dla 51 usług wykazanych w poz. 1-51), bądź niepodanie cen w ogóle (dla 2 usług wykazanych w poz. 52-53). Uwzględniono przy tym, że dla tego rodzaju usług w cenniku podana była także informacja „Podane ceny dotyczą wyłącznie usług bez kosztów części.”.

Powyższe stanowiło naruszenie obowiązku, o którym mowa w art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz.U. z 2019 r. poz. 178), zwanej dalej „ustawą o informowaniu o cenach”, oraz w § 10 ust. 1 rozporządzenia Ministra Rozwoju z dnia 9 grudnia 2015 r. w sprawie uwidaczniania cen towarów i usług (Dz.U. z 2015 r. poz. 2121), zwanego dalej „rozporządzeniem w sprawie uwidaczniania cen”.

Jednocześnie stwierdzono, że cennik zawierał łącznie 83 pozycje usług i tylko dla 21 z nich w zakresie wymiany opon nie wniesiono zastrzeżeń co do sposobu podawania cen w cenniku.

W dniu 26 maja 2022 r. przedsiębiorca przekazał inspektorom poprawiony cennik zawierający łącznie 72 pozycje usług, w tym: 51 pozycje usług (bez kosztów części, rezygnując tym samym z 12 pozycji i dodając pozycję w zakresie roboczogodziny w porównaniu do poprzedniego cennika) oraz 21 pozycje usług w zakresie wymiany opon.

Powyższe ustalenia udokumentowano w protokole kontroli z dnia 26 maja 2022 r. (nr akt kontroli: DR.8361.70.2022) oraz w załącznikach nr 1-3 do tego protokołu.

Do protokołu kontroli strona nie zgłosiła uwag w przewidzianym ustawowo terminie, zgodnie z art. 20 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz.U. z 2020 r. poz. 1706), zwanej dalej „ustawą o Inspekcji Handlowej”, o czym została pouczona w jego treści. Protokół kontroli korzysta zatem z domniemania prawdziwości tego, co zostało w nim stwierdzone, stosownie do treści art. 76 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2022 r. poz. 2000 z późn. zm.), zwanej dalej „Kpa”.

W związku ze stwierdzonymi nieprawidłowościami, pismem z dnia 6 września 2022 r., na podstawie art. 61 § 1 i 4 Kpa, Mazowiecki WIIH zawiadomił przedsiębiorcę [...], o wszczęciu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia jej kary pieniężnej określonej w art. 6 ust. 1 ustawy

o informowaniu o cenach, z tytułu niewykonania obowiązku, o którym mowa w art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach oraz w § 10 ust. 1 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen, informując jednocześnie o przysługującym mu prawie do czynnego udziału w postępowaniu. W piśmie tym, mając na uwadze treść art. 6 ust. 3 ustawy o informowaniu o cenach, zobowiązał stronę również do przekazania informacji o wielkości jej obrotów i przychodu za rok 2021. Zawiadomienie to doręczono stronie w dniu 12 września 2022 r.

Strona skorzystała z przysługujących jej uprawnień i w piśmie z dnia 16 września 2022 r. odniosła się do stwierdzonych w toku kontroli nieprawidłowości, a także przekazała żądane informacje w postaci deklaracji podatkowej PIT-36 za rok 2021. Strona poinformowała, że cennik zawierający cen usług był umieszczony w prawidłowym miejscu i był dobrze widoczny, zaś przedrostek „od” zastosowano nieświadomie, że stanowi to naruszenie prawa. Zaznaczyła, że nie było jej zamiarem wprowadzanie klientów w błąd, oraz że klienci przed skorzystaniem z usług warsztatu dzwonią, pytając o wolne terminy i koszty, albo zjawiają się osobiście i dopiero wtedy podawane są ceny. Wyjaśniła, że konkretna usługa może kosztować różnie, zależnie od marki samochodu, a więc aby podać dokładną cenę danej usługi, musi znać model auta. Naprawa, czy też wymiana tej samej części w jednym aucie jest mniej skomplikowana, a w innym bardziej i od tego uzależniona jest cena. Nadto podkreśliła, że obecnie cennik został poprawiony i podane ceny są bez przedrostka „od”. Tym samym, strona wniosła o udzielenia pouczenia i odstąpienie od wymierzenia kary pieniężnej.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, Mazowiecki WIIH w drodze decyzji z dnia 5 października 2022 r. nr PO.242.C.147.2022.DB (nr akt sprawy: DR.8361.70.2022) nałożył na przedsiębiorcę [...], karę pieniężną w wysokości 3 000 zł (słownie: trzy tysiące złotych), na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, z tytułu niewykonania obowiązku, o którym mowa art. 4 ust. 1 tej ustawy oraz § 10 ust. 1 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen. W treści decyzji odniósł się także do stanowiska strony z dnia 16 września 2022 r. Decyzja ta została doręczona stronie w dniu 12 października 2022 r.

W dniu 7 listopada 2022 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwany dalej również „Prezesem UOKiK” lub „organem drugiej instancji”, otrzymał za pośrednictwem Mazowieckiego WIIH, złożone przez przedsiębiorcę [...], odwołanie z dnia 24 października 2022 r. (nadane tego samego dnia w polskiej placówce pocztowej operatora publicznego) od ww. decyzji.

W odwołaniu strona wniosła o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości. Strona podniosła, że decyzja ta została wydana z naruszeniem przepisów Kpa oraz ustawy o informowaniu o cenach i nie sposób zgodzić się z jej rozstrzygnięciem, bez wskazania konkretnych powodów jej zaskarżenia.

Pismem z dnia 17 listopada 2022 r. znak DIH-3.707.152.2022.AŁ, Prezes UOKiK poinformował stronę o przysługującym jej prawie do czynnego udziału w każdym stadium postępowania, w tym do zapoznania się z aktami sprawy, a także wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Zawiadomienie to doręczono stronie w dniu 21 listopada 2022 r.

Strona skorzystała z przysługujących jej uprawnień i w piśmie z dnia 28 listopada 2022 r. podtrzymała w całości stanowisko zawarte w odwołaniu oraz uzupełniła dotychczasową argumentację. Strona wskazała, że wypełniła obowiązek wynikający z art. 8 ust. 3 ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta (Dz.U. z 2020 r. poz. 287 z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą o prawach konsumenta”, tj. najpóźniej w chwili wyrażenia przez konsumenta woli związania się umową przedsiębiorca ma obowiązek poinformować konsumenta, o ile informacje te nie wynikają już z okoliczności, w sposób jasny i zrozumiały o: łącznej cenie lub wynagrodzeniu za świadczenie (usługę) wraz z podatkami, a gdy charakter przedmiotu świadczenia nie pozwala, rozsądnie oceniając, na wcześniejsze obliczenie

ich wysokości – sposobie, w jaki będą one obliczane. Uznając, że ustawodawca jest racjonalny, zaś system prawa spójny wewnętrznie, wyraziła pogląd, że spełnienie powyższego obowiązku w sposób wystarczający chroni prawa konsumenta, a po stronie przedsiębiorcy stanowi realizację obowiązku nałożonego przez Państwo. Dodała, że prawo również dla przedsiębiorcy (a nie tylko dla konsumenta) winno być jednoznaczne i możliwe do zrealizowania, gdyż oczekiwanie od przedsiębiorcy, że będzie mógł każdą zindywidualizowaną usługę wycenić hipotetycznie przed rozpoczęciem pracy, jest nierealne i stanowi nieuzasadnioną nierówność wobec prawa w relacji sprzedawca-kupujący (B2C). Niezależnie od powyższego, strona wskazała, że kara pieniężna w wysokości 3 000 zł jest zawyżona, zarówno pod względem obrotów przedsiębiorcy, jak i skali ewentualnego naruszenia. Nadto zwróciła uwagę, że strona współpracowała z organem pierwszej instancji na etapie toczącego się postępowania i udzieliła wszelkich wyjaśnień. Podkreśliła także, że w ramach prowadzonej działalności kierowała się dobrem konsumentów, tak, aby ustalić cenę w zależności od uzasadnionego nakładu pracy, nie zaś wskazując cenę maksymalną, jaka była możliwa do zastosowania przy danej usłudze.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i stwierdził.

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie strony postępowania jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

Zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, w postępowaniu administracyjnym w sprawach związanych z wykonywaniem zadań i kompetencji Inspekcji Handlowej organem właściwym jest wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej, zwany dalej „wojewódzkim inspektorem IH”. Organem wyższego stopnia jest Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Wobec powyższego, w myśl art. 127 § 2 Kpa w związku z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes UOKiK jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

W myśl art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, w miejscu sprzedaży detalicznej i świadczenia usług uwidacznia się cenę oraz cenę jednostkową towaru (usługi) w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiający porównanie cen. Cena, w świetle definicji określonej w art. 3 ust. 1 pkt 1 tej ustawy, to wartość wyrażona w jednostkach pieniężnych, którą kupujący jest obowiązany zapłacić przedsiębiorcy za towar lub usługę. Innymi słowy, pojęcie cena oznacza cenę sprzedaży. Z kolei, cena jednostkowa towaru (usługi) została zdefiniowana w art. 3 ust. 1 pkt 2 tej ustawy, jako cena za jednostkę określonego towaru (usługi), którego ilość lub liczba jest wyrażona w jednostkach miar w rozumieniu przepisów o miarach.

Sposób uwidaczniania cen towarów lub usług został określony również w rozporządzeniu w sprawie uwidaczniania cen. W przypadku usług stosuje się jego przepisy § 10 i § 11.

Zgodnie z § 10 ust. 1 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen, ceny za usługi podaje się wraz z dokładnym określeniem rodzaju i zakresu usługi. Jeżeli jest to zgodne z praktyką obrotu, ze względu na rodzaj świadczonej usługi, zamiast cen za usługę można podawać cenę jednostkową. Przepisy § 10 stanowią też w ust. 2, że przy uwidacznianiu cen za usługi mogą być podawane stawki godzinowe, stawki procentowe, ceny za kilometr i inne stawki przeliczeniowe, które powinny zawierać wszystkie elementy składowe ceny, zaś w ust. 4, że jeżeli cena za wykonanie usługi nie obejmuje wartości materiałów i towarów niezbędnych do jej realizacji, jednoznacznie informuje się o tym konsumenta.

W świetle § 11 ust. 1 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen, w miejscu świadczenia usług udostępnia się cennik w miejscu ogólnodostępnym i dobrze widocznym dla konsumentów.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, jeżeli przedsiębiorca nie wykonuje obowiązków, o których mowa w art. 4 tej ustawy, wojewódzki inspektor IH nakłada na niego, w drodze decyzji, karę pieniężną do wysokości 20 000 zł. Jednocześnie w myśl art. 6 ust. 3 tej ustawy, przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej uwzględnia się stopień naruszenia obowiązków oraz dotychczasową działalność przedsiębiorcy, a także wielkość jego obrotów i przychodu.

Przepisy ustawy o informowaniu o cenach nie regulują odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej lub udzielenia pouczenia, w związku z czym stosownie do art. 189a § 2 Kpa, zastosowanie mają w tym zakresie przepisy art. 189f Kpa.

Zgodnie z art. 189f § 1 Kpa, organ administracji publicznej, w drodze decyzji, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli: waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa (pkt 1) lub za to samo zachowanie prawomocną decyzją na stronę została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej lub została ona prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna (pkt 2).

W niniejszej sprawie, na podstawie ustaleń kontroli przeprowadzonej w warsztacie samochodowym, należącym do przedsiębiorcy [...], inspektorzy reprezentujący Mazowieckiego WIIH stwierdzili, że ceny m.in. dla 53 rodzajów usług wykazanych w cenniku były uwidocznione w sposób niejednoznaczny, budzący wątpliwości i uniemożliwiający porównanie cen, poprzez podanie ich przy zastosowaniu przedrostka „od”, bez dokładnego określenia cen (m.in. dla 51 rodzajów usług), bądź niepodanie cen w ogóle (dla 2 rodzajów usług), co stanowiło naruszenie obowiązku, o którym mowa w art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach oraz w § 10 ust. 1 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen. Uwzględniono przy tym, że dla tego rodzaju usług w cenniku podana była także informacja „Podane ceny dotyczą wyłącznie usług bez kosztów części.”, oraz że cennik znajdował się w miejscu ogólnodostępnym i widocznym dla konsumentów.

Jak wynika z art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, karę pieniężną, z tytułu niewykonania obowiązków, o których mowa w art. 4 tej ustawy, wymierza w drodze decyzji, właściwy ze względu na miejsce przeprowadzania kontroli wojewódzki inspektor IH.

W związku ze stwierdzonymi nieprawidłowościami, Mazowiecki WIIH w drodze decyzji z dnia 5 października 2022 r. nr PO.242.C.147.2022.DB (nr akt sprawy: DR.8361.70.2022), wydanej na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, nałożył karę pieniężną w wysokości 3 000 zł na ww. przedsiębiorcę, to jest na podmiot, który dopuścił się powyższego naruszenia.

Odwołując się od wydanej decyzji, strona wniosła o uchylenie tej decyzji w całości. Podniosła, że decyzja ta została wydana z naruszeniem przepisów Kpa oraz ustawy o informowaniu o cenach i nie sposób zgodzić się z jej rozstrzygnięciem. Strona wskazała przede wszystkim, że wypełniła obowiązek wynikający z art. 8 ust. 3 ustawy o prawach konsumenta. Uznając, że ustawodawca jest racjonalny, zaś system prawa spójny wewnętrznie, stwierdziła, że spełnienie powyższego obowiązku w sposób wystarczający chroni prawa konsumenta, a po stronie przedsiębiorcy stanowi realizację obowiązku nałożonego przez Państwo. Dodała, że prawo również dla przedsiębiorcy (a nie tylko dla konsumenta) winno być jednoznaczne i możliwe do zrealizowania, gdyż oczekiwanie od przedsiębiorcy, że będzie mógł każdą zindywidualizowaną usługę wycenić hipotetycznie przed rozpoczęciem pracy, jest

nierealne i stanowi nieuzasadnioną nierówność wobec prawa w relacji sprzedawca-kupujący (B2C). Niezależnie od powyższego, strona wskazała, że kara pieniężna w wysokości 3 000 zł jest zawyżona, zarówno pod względem obrotów przedsiębiorcy, jak i skali ewentualnego naruszenia. Nadto zwróciła uwagę, że strona współpracowała z organem pierwszej instancji na etapie toczącego się postępowania i udzieliła wszelkich wyjaśnień. Podkreśliła także, że w ramach prowadzonej działalności kierowała się dobrem konsumentów, tak, aby ustalić cenę w zależności od uzasadnionego nakładu pracy, nie zaś wskazując cenę maksymalną, jaka była możliwa do zastosowania przy danej usłudze.

Odnosząc się do powyższych argumentów strony, należy wskazać, że zaskarżoną decyzję wydano na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, który przewiduje nałożenie kary pieniężnej za niewykonanie obowiązku w zakresie uwidaczniania cen świadczonych usług, wynikających z art. 4 ust. 1 tej ustawy oraz § 10 ust. 1 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen. Przepisy ustawy o informowaniu o cenach stanowią, że w miejscu świadczenia usług uwidacznia się cenę oraz cenę jednostkową usługi w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiający porównanie cen, zaś przepisy rozporządzenia wykonawczego do tej ustawy, że ceny za usługi podaje się wraz z dokładnym określeniem rodzaju i zakresu usługi. Jeżeli jest to zgodne z praktyką obrotu, ze względu na rodzaj świadczonej usługi, zamiast cen za usługę można podawać cenę jednostkową. Nie ulega wątpliwości, że w sporządzonym przez stronę cenniku ceny m.in. dla 53 rodzajów usług (spośród 83) były uwidocznione w sposób niejednoznaczny, budzący wątpliwości i uniemożliwiający porównanie cen, poprzez podanie ich dolnej granicy przy zastosowaniu przyimka „od”, bez dokładnego określenia cen (m.in. dla 51 rodzajów usług), bądź niepodanie cen w ogóle (dla 2 rodzajów usług), a tym samym z naruszeniem powyższych obowiązków o charakterze publicznoprawnym. W ocenie Prezesa UOKiK wskazane przepisy stanowią samoistną i wyłączną podstawę orzekania przez organy IH, zaś powołane przez stronę w piśmie z dnia 28 listopada 2022 r., na uzasadnienie wniesionego odwołania, przepisy art. 8 ust. 3 ustawy o prawach konsumenta, nie mają zastosowania w niniejszej sprawie.

Należy zwrócić uwagę, że przepisy ustawy o prawach konsumenta, zakwalifikowane do reżimu prawa cywilnego, regulują odpowiedzialność kontraktową i odpowiedzialność za naruszanie zbiorowych interesów konsumentów przez przedsiębiorców. Z kolei przepisy ustawy o informowaniu o cenach oraz przepisy rozporządzenia wykonawczego do tej ustawy realizują zadania z zakresu ochrony konsumentów przed wygórowanymi cenami ustalonymi w sposób dowolny przez przedsiębiorców świadczących usługi. Już z tych ogólnych zasad jednoznacznie wynika całkowicie różny przedmiot ochrony praw konsumentów omawianych ustaw, stąd też przyjąć trzeba, że obydwie ustawy, tj. o informowaniu o cenach i o prawie konsumentów, będące wynikiem zaimplementowania dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE z dnia 25 października 2011 r. w sprawie praw konsumentów, zmieniającej dyrektywę Rady 93/13/EWG i dyrektywę 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylającą dyrektywę Rady 85/577/EWG i dyrektywę 97/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, są wobec siebie równorzędne i równoprawne. Tym samym, brak jest podstaw do przyjęcia, wbrew przekonaniu strony, że wypełnienie obowiązku wynikającego z art. 8 ust. 3 ustawy o prawach konsumenta, stanowi po stronie przedsiębiorcy realizację wszelkich obowiązków w zakresie uwidaczniania cen nakładanych przez Państwo. Ponadto, jak już wskazano, w niniejszej sprawie przepisy ustawy o prawach konsumenta nie mają zastosowania i nie ma żadnego uzasadnienia prawnego ani faktycznego odwoływania się do nich w kontekście art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach oraz § 10 ust. 1 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen, tym bardziej celem wskazania na możliwość zastosowania innej praktyki ustalania ceny końcowej (łącznie) usługi w formie indywidualnych konsultacji z klientem w trakcie rozmów telefonicznych czy po przybyciu na miejsce świadczonych usług, m.in. w zależności od uzasadnionego nakładu pracy. Zastosowanie tej

innej praktyki nie zwalnia bowiem przedsiębiorcy świadczącego usługi z obowiązku uwidaczniania cen w cenniku w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości i umożliwiający porównanie cen.

Przyjmując stanowisko strony zaprezentowane w piśmie z dnia 16 września 2022 r., stanowiącym odpowiedź na wszczęcie postępowania administracyjnego w niniejszej sprawie, jak również w piśmie z dnia 28 listopada 2022 r., na uzasadnienie wniesionego odwołania, że przedsiębiorca, w przypadku, gdy konkretna usługa może kosztować różnie zależnie od poziomu jej skomplikowania oraz marki samochodu, mógłby wykonywać swój obowiązek określony w art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu cenach i informować o cenach świadczonych przez niego usług, poprzez uwidacznianie cen w cenniku w przedziałach jednostronnie zamkniętych „od” i następnie podawać ceny usług w formie ustnej, w rzeczywistości prowadziłyby to do możliwości zwolnienia go z obowiązku uwidaczniania cen w cenniku w związku ze świadczonymi przez niego usługami w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości i umożliwiający porównanie cen.

W ocenie Prezesa UOKiK, wskazany przez stronę w cenniku sposób oznaczania cen metodą „od” nie wypełnia dyspozycji art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu cenach, w szczególności z uwagi na duży zakres wahań, jaki występuje w cenniku strony, jak np. „Wymiana oleju w układzie wspomagania od 50 PLN”, „Demontaż silnika – weryfikacja – naprawa od 1 000 PLN”, „Wymiana zaworu EGR od 125 PLN” (według cennika zakwestionowanego w dniu 20 maja 2022 r.), czy też w odniesieniu do tych samych usług w poprawionym cenniku: „Wymiana oleju w układzie wspomagania 150 PLN”, „Demontaż silnika – weryfikacja – naprawa 1 500 PLN”, „Wymiana zaworu EGR 250 PLN” (według cennika poprawionego w dniu 26 maja 2022 r.). Przeciwno temu stanowisku nie powinny przemawiać trudności związane z ustaleniem ceny za poszczególne, specjalistyczne usługi. Prezes UOKiK zwraca uwagę, że obowiązujące przepisy prawne nie przewidują żadnych odstępstw w zakresie uwidoczniania cen świadczonych usług ze względu na rodzaj czy specyfikę prowadzonej działalności. Przepisy te są prawem powszechnie obowiązującym i dotyczą każdego przedsiębiorcy świadczącego usługi.

Powyższe stanowisko Prezesa UOKiK jest zgodne z dotychczasową, ugruntowaną linią orzecniczą Sądów Administracyjnych (por. m.in. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 28 września 2021 r., sygn. akt II GSK 805/21 oraz wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 11 stycznia 2022 r., sygn. akt V SA/Wa 4915/21).

Podsumowując powyższe, należy stwierdzić, że ustalenia poczynione przez organ pierwszej instancji w toku kontroli i na etapie prowadzonego postępowania administracyjnego wskazują jednoznacznie, iż strona nie wypełniła obowiązku w zakresie uwidaczniania cen w cenniku m.in. dla 53 rodzajów usług w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości i umożliwiający porównanie cen, nałożonego na nią na podstawie art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach oraz § 10 ust. 1 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen, a więc dopuściła się czynu o charakterze deliktu administracyjnego, określonego w art. 6 ust. 1 tej ustawy, dla którego przepisy art. 8 ust. 3 ustawy o prawach konsumentów – wbrew przekonaniu strony – nie stanowią normy odniesienia i podstawy do zwolnienia z odpowiedzialności administracyjnej (sankcji administracyjnej) za naruszenie prawa w powyższym zakresie.

Podkreślić należy, że cechą charakterystyczną sankcji administracyjnej jest założenie stosowania jej automatycznie wobec podmiotu ponoszącego odpowiedzialność obiektywną za naruszenie ciążących na nim obowiązków. Obiektywny charakter odpowiedzialności administracyjnej opiera się na zasadzie ryzyka (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 8 października 2010 r., sygn. akt II OSK 1079/12). Oznacza to, że wystarczającą przesłanką tej odpowiedzialności jest samo stwierdzenie niewykonania nałożonych prawem obowiązków.

Zaznaczyć należy, że przepisy ustawy o informowaniu o cenach nie przewidują możliwości badania przez wojewódzkiego inspektora IH istnienia winy (umyślnej lub nieumyślnej), bądź jej braku po stronie podmiotu, u którego stwierdzono nieprawidłowości. Tym samym, niewykonanie obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1 tej ustawy, w każdym przypadku będzie skutkowało wydaniem przez wojewódzkiego inspektora IH decyzji administracyjnej, tj. decyzji o wymierzeniu kary pieniężnej w przewidzianej ustawowo wysokości po uwzględnieniu przesłanek miarkowania tej kary (art. 6 ust. 1 i 3 tej ustawy), albo w przypadku stwierdzenia, że waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa – decyzji o odstąpieniu od wymierzenia kary pieniężnej i poprzestaniu na pouczeniu (art. 189f § 1 pkt 1 Kpa), nie oznacza to jednak, iż stronę uznaje się za nieponoszącą odpowiedzialności za stwierdzone nieprawidłowości. Mając na uwadze charakter odpowiedzialności administracyjnej (sankcji administracyjnej), bez znaczenia pozostają okoliczności, w wyniku których doszło do naruszenia prawa, czy też działania naprawcze podjęte w efekcie ustaleń kontroli, gdyż karę pieniężną wymierza się za samo naruszenie prawa.

Strona, jako profesjonalny uczestnik obrotu gospodarczego, miała obowiązek znać i stosować się do przepisów prawa związanych z prowadzoną przez nią działalnością. Była ona obowiązana uwidocznić w cenniku informacje o cenach świadczonych usług w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiający porównanie cen. Nie ulega wątpliwości, że w niniejszej sprawie strona m.in. dla 53 rodzajów usług (spośród 83) wykazanych w cenniku, nie wykonała powyższego obowiązku, co skutkowało wymierzenia jej kary pieniężnej z art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach.

W niniejszej sprawie, Mazowiecki WIIH był uprawniony do wymierzenia stronie kary pieniężnej w oparciu o art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach w granicach przewidzianych tym przepisem, tj. w wysokości do 20 000 zł. Po uwzględnieniu przesłanek, o których mowa w art. 6 ust. 3 tej ustawy, stronie wymierzono karę pieniężną w wysokości 3 000 zł, która stanowi 15 % górnego wymiaru kary.

Biorąc pod uwagę, że strona zakwestionowała wysokość wymierzonej jej kary pieniężnej, uznając ją za zawyżoną, zarówno pod względem obrotów przedsiębiorcy, jak i skali ewentualnego naruszenia, Prezes UOKiK dokonał ponownej analizy ustaleń w tym zakresie i na podstawie całości zgromadzonego materiału dowodowego, zważył i stwierdził, że oceniając organ pierwszej instancji:

- zasadnie uznał, że naruszenie prawa w zakresie uwidaczniania cen dotyczyło przeważającej ilości usług sprawdzonych w toku kontroli (ponad 65% wykazanych w cenniku) i polegało na podaniu cen w sposób niejednoznaczny, budzący wątpliwości i uniemożliwiający porównanie cen, poprzez podanie ich dolnej granicy przy zastosowaniu przyimka „od”, bez dokładnego określenia cen (m.in. dla 51 rodzajów usług), bądź niepodanie cen w ogóle (dla 2 rodzajów usług), co godziło w interesy konsumentów w zakresie ich prawa do rzetelnej i jasnej informacji oraz uniemożliwiało im porównanie cen. Jak słusznie stwierdził organ pierwszej instancji, odnosząc się do stanowiska strony z dnia 16 września 2022 r., cena musi być łatwo dostrzegalna i czytelna, tak, aby konsument nie musiał poszukiwać sposobów na jej ustalenie w miejscu świadczenia usług. W interesie każdego kupującego leży bowiem natychmiastowe uzyskanie informacji o cenie nabywanej usługi. Tym samym, należy zgodzić się ze stanowiskiem organu pierwszej instancji, że udzielanie ustnych informacji przez stronę o wysokości ceny za usługę nie wypełnia dyspozycji art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach. Uwidocznieniem jest bowiem przedstawienie informacji w sposób widoczny, łatwy i bezpośrednio dostępny dla kupujących, tak, aby sami mogli zaznajomić się z tymi informacjami, przed podjęciem decyzji o zakupie. Dlatego rzetelna i jasna informacja o cenie oraz możliwość porównania cen wielu usług, ma istotne znaczenie z punktu widzenia interesów konsumenta. Tym samym, w ocenie Prezesa UOKiK, organ pierwszej instancji mógł przypisać stronie wyższy niż znikomy stopień

naruszenia obowiązków. Przy ocenie tej przesłanki uwzględniono również, że strona usunęła stwierdzone nieprawidłowości jeszcze w trakcie trwania kontroli;

- prawidłowo uwzględnił, że strona prowadzi działalność gospodarczą od 3 kwietnia 2015 r. (wraz z okresem jej wznowienia w dniu 23 stycznia 2017 r.) i do tej pory Mazowiecki WIIH nie stwierdził naruszenia przez nią przepisów ustawy o informowaniu o cenach;
- prawidłowo wziął pod uwagę, że strona przekazała żądane informacje w postaci deklaracji podatkowej PIT-36 za rok 2021.

Zdaniem Prezesa UOKiK, z powyższego wynika, że dokonana przez organ pierwszej instancji ocena przesłanek określonych w art. 6 ust. 3 ustawy o informowaniu o cenach, była prawidłowa i znajdowała uzasadnienie w zebranych materiale dowodowym.

Biorąc powyższe pod uwagę, w ocenie Prezesa UOKiK, organ pierwszej instancji zasadnie uznał, że strona dopuściła się naruszenia ciążącego na niej obowiązku, wynikającego z art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, w stopniu uzasadniającym wymierzenie jej kary pieniężnej, na podstawie art. 6 ust. 1 tej ustawy, zaś opisane powyżej, jak również w treści zaskarżonej decyzji, ustalenia kontroli i przesłanki, jakimi kierował się Mazowiecki WIIH przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej, nie dawały podstaw do obniżenia kary pieniężnej. Wysokość kary pieniężnej ustalona na poziomie 3 000 zł przy maksymalnej wysokości 20 000 zł jest, w opinii Prezesa UOKiK, kwotą optymalną i adekwatną do wagi stwierdzonych nieprawidłowości. Wymiar kary uwzględnia przede wszystkim fakt naruszenia praw i interesów konsumentów, którzy zostali pozbawieni jednoznacznej informacji o cenach m.in. dla 53 z 83 rodzajów usług wykazanych w cenniku (zakwestionowano uwidacznianie cen ponad 65% skontrolowanych usług).

Mając na uwadze powyższe, w tym również przychód strony za rok 2021 oraz jej dotychczasową działalność, a przede wszystkim fakt, że prowadzi ona działalność od 3 kwietnia 2015 r. i do tej pory nie toczyło się wobec niej postępowanie w sprawie naruszenia przepisów ustawy o informowaniu o cenach, należy stwierdzić, że wymierzona jej kara pieniężna w wysokości 3 000 zł (słownie: trzy tysiące złotych) jest karą optymalną i wystarczającą do spełnienia jej celów. Tym samym, takiej kary nie można uznać za zawyżoną, jak podniosła strona w piśmie z dnia 28 listopada 2022 r.

Jednocześnie Prezes UOKiK wskazuje, że kara pieniężna powinna odpowiadać wymogom wskazanym przez prawodawcę unijnego w art. 8 dyrektywy 98/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 lutego 1998 r. w sprawie ochrony konsumenta przez podawanie cen produktów oferowanych konsumentom (Dz.Urz. UE L 80 z 18.3.1998, s. 27 z późn. zm.), który stanowi, że musi być ona skuteczna, proporcjonalna i odstrasżająca (por. wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 23 maja 2012 r., sygn. akt II GSK 684/11 oraz z dnia 19 grudnia 2012, sygn. akt II GSK 1823/11). Skuteczność kary przejawia się w możliwości jej nałożenia i wyegzekwowania. Żeby kara była odstrasżająca, jej wysokość powinna być dotkliwa dla przedsiębiorcy. Kara nałożona na podmiot musi także spełniać funkcję prewencyjną oraz dyscyplinująco-represyjną, tj. być dla niego ostrzeżeniem, mającym na celu niedopuszczenie do powstania nieprawidłowości w przyszłości. Wymierzona kara powinna być przy tym proporcjonalna, czyli właściwa do osiągnięcia zakładanego celu, jakim jest zapewnienie, aby w obrocie dostępne były wyłącznie towary opatrzone odpowiednimi informacjami o ich cenie, jak również kara powinna być możliwie najmniej uciążliwa. Wszystkie te cele winny być łącznie uwzględniane, co też miało miejsce w niniejszej sprawie.

Po przeanalizowaniu niniejszej sprawy, podobnie jak organ pierwszej instancji, Prezes UOKiK nie znalazł podstaw do zastosowania art. 189f § 1 pkt 1 Kpa, tj. odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej i poprzestania na pouczeniu. Przepis ten przewiduje dwa warunki, które muszą zostać

spełnione łącznie, aby organ administracji publicznej mógł odstąpić od nałożenia kary pieniężnej. Po pierwsze waga naruszenia musi być znikoma, przez co należy rozumieć, że istotność, znaczenie oraz rozmiar naruszonego obowiązku są niewielkie. Drugim warunkiem uzasadniającym odstąpienie od nałożenia kary pieniężnej jest zaprzestanie naruszania prawa przez stronę. Faktem jest, że w niniejszej sprawie strona niezwłocznie usunęła stwierdzone nieprawidłowości. Jednakże co istotne, w trakcie kontroli ustalono, iż konsumenci byli pozbawieni jednoznacznych informacji o cenach m.in. dla 53 z 83 rodzajów usług wykazanych w cenniku (ponad 65% skontrolowanych usług), stąd też wagi naruszenia nie można było uznać za znikomą, co już wyżej wykazano.

Tym samym, przesłanka pierwsza nie została spełniona. Nawet gdyby uznać za spełnioną przesłankę dotyczącą zaprzestania naruszania prawa przez stronę, to należy wskazać, że obie przesłanki muszą jednak być spełnione łącznie.

Ponadto nie została spełniona przesłanka z art. 189f § 1 pkt 2 Kpa, gdyż za to samo zachowanie prawomocną decyzją na stronę nie została uprzednio nałożona kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej, jak również strona nie została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełniałaby cele, dla których nałożona została niniejsza kara pieniężna.

Brak jest również podstaw do zastosowania art. 189f § 2 i 3 Kpa, tj. fakultatywnego odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej i poprzestania na pouczeniu, gdyż nie można na podstawie całokształtu zaistniałych na gruncie danej sprawy okoliczności uznać, jak chciałaby strona w odwołaniu, że cele, dla których nałożona została niniejsza kara pieniężna, zostały spełnione w momencie usunięcia przez stronę naruszenia prawa, co miało miejsce jeszcze w trakcie kontroli i w efekcie jej ustaleń.

Podsumowując powyższe, należy stwierdzić, że w przedstawionym stanie faktycznym, wymierzenie stronie kary pieniężnej, o której mowa w art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, jak również ustalenie jej wysokości, było prawidłowe i zgodne z prawem. Tym samym, zawarty w odwołaniu wniosek strony o uchylenie zaskarżonej decyzji, należy uznać za niezasadny, zarówno w świetle ustaleń kontroli, jak i obowiązujących przepisów prawa w zakresie wymierzenia kary pieniężnej na gruncie ustawy o informowaniu o cenach. Stąd też, postępowanie organu pierwszej instancji w tym zakresie należy uznać za prawidłowe, a zaskarżoną decyzję utrzymać w mocy.

Prezes UOKiK, zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, jest organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkich inspektorów Inspekcji Handlowej. Zatem, w myśl art. 127 § 2 Kpa w związku z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes UOKiK jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Zgodnie z art. 7 ust. 1 i 3 ustawy o informowaniu o cenach, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy wpłacić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Warszawie w terminie 7 dni od dnia, w którym przedmiotowa decyzja stanie się ostateczna, tj. od dnia otrzymania niniejszej decyzji.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 Kpa, organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes UOKiK orzekł, jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie:

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa UOKiK, Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.
2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym od strony skarżącej pobierana jest opłata, tzw. wpis stosunkowy, zależny od wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
 - 1) do 10 000 zł – 4% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
 - 2) ponad 10 000 zł do 50 000 zł – 3% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
 - 3) ponad 50 000 zł do 100 000 zł – 2% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1 500 zł;
 - 4) ponad 100 000 zł – 1% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2 000 zł i nie więcej niż 100 000 zł.
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji Prezesa UOKiK skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądownoadministracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.
4. Do należności pieniężnych w postaci kar pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz.U. z 2021 r. poz. 1540 z późn. zm.).

Podstawa prawna pouczenia:

art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1, art. 230, art. 243 § 1, art. 244 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2022 r. poz. 329 z późn. zm.); § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2021 r. poz. 535); art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz.U. z 2019 r. poz. 178).

Z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

Anna Janiszewska
Zastępca Dyrektora
Departamentu Inspekcji Handlowej
/podpisano elektronicznie/

Otrzymują:

[...]